



Actul I

Loc de plimbare, arbori, în fundal bănci, public îmbrăcat ca de sărbătoare. La sunetul trâmbițelor apar: Regele Ignațiu, Regina Margareta, Principele Filip, Șambelanul, Chiril, Ciprian, doamne și curteni.

REGINA: Minunat asfințit!

ȘAMBELANUL: Într-adevăr minunat, Maiestate.

REGINA: O priveliște ca asta te face mai bun.

ȘAMBELANUL: Mai bun, nici vorbă, Maiestate.

REGELE: Iar diseară îi ardem un bridge.

ȘAMBELANUL: Maria Voastră are darul să îmbine un desăvârșit simț al frumosului cu înclinarea înnăscută pentru bridge. *(Se apropie Un Cerșetor)*. Ce poștești, omule?

CERȘETORUL: Ajutați-mă! Faceți-vă milă și pomană!

REGELE: Șambelane, dă-i cinci bănuți. Poporul să vadă că-i purtăm de grijă!

REGINA: Dă-i zece *(Cu fața către asfințit)*. În fața unui asemenea asfințit...

DOAMNELE: Aaah.

REGELE: Dă-i cincisprezece. Să simtă ce înseamnă mări-nimia regelui.

DREGĂTORII: Aaaaah!

CERȘETORUL: Stăpânul din Ceruri blagoslovească-l pe Măria Sa regele, și Măria Sa regele blagoslovească-l pe Stăpânul din Ceruri!

(Pleacă îngânând un cântec de-al cerșetorilor.)

REGELE: Hai să mergem, altminteri întârziem la cină. Nu uitați că trebuie să dăm o raită prin parc, de, înfrățirea cu poporul în această zi de sărbătoare națională.

(Pleacă toți în afară de Principe.)

Ce faci, Filip, mai rămâi?

PRINCIPELE: *(ridică un ziar aruncat)*: Doar o clipă.

REGELE: Aha ha! Am înțeles. Are o întâlnire. Pe vremea mea eram leit ca el. Hai să mergem. Ha, ha, ha!

REGINA: *(cu un ton de reproș)*: Ignațiu!

(Sunet de trâmbițe. Ies toți afară de Principe, Chiril și Ciprian.)

CHIRIL ȘI CIPRIAN: Uf, am scăpat de pisalogi.

PRINCIPELE FILIP: Ia să citim ce spune horoscopul pe ziua de azi. *(Citește.)* „De la douăsprezece până la două... Nu, nu este asta... Așa, uite c-am găsit. „Între orele șapte și nouă seara, puternică expansiune a forțelor vitale, dezvoltare maximă a personalității, inițiative excelente, deși cam riscante... Aceste ore sunt favorabile planurilor îndrăznețe și întreprinderilor de anvergură...”

CIPRIAN: Și ce ne pasă nouă?

PRINCIPELE: Sunt ore favorabile aventurilor amoroase.

CHIRIL: Atunci se schimbă treaba. Uite colo niște puicuțe.

CIPRIAN: Haideti, mai iute! Să facem ceea ce ține de noi.

PRINCIPELE: Adică! Ce anume ține de noi?

CIPRIAN: Funcția noastră. Să funcționăm. Nimic alta decât să funcționăm într-o exuberanță funcțională. Suntem tineri! Suntem bărbați! Suntem bărbați tineri! Așadar funcționăm ca bărbați tineri! Ca să le dăm de lucru țârcovnicilor, să poată funcționa și ei! E vorba de principiul diviziunii muncii.

CHIRIL: Priviți-o pe asta care se apropie, gătită, dichisită și cu vino-ncoa. Picioarele nu-s rău deloc.

PRINCIPELE: Cum, iar o luăm de la început? Mereu același lucru? Tot așa întruna, în cerc, la nesfârșit?

CIPRIAN: Dar cum altfel? Ce-ar gândi fetele despre noi? Bineînțeles că mereu și întruna același lucru. Veșnic la fel!

PRINCIPELE: Nu vreau!

CHIRIL: Ei nu, zău! Nu mai vrei? Refuzi?

CIPRIAN: *(uimit)*: Oare, Alteța Voastră nu simte o voioasă desfătare când o guriță dulce îi șoptește „da“, de parcă i-ar confirma mereu, tot mereu la fel, în cerc, la nesfârșit, unul și același lucru?

PRINCIPELE: Ba da, ba da, firește... *(Citește.)* „Sunt favorabile planurilor îndrăznețe și întreprinderilor de anvergură, intensă expansiune a forțelor vitale... Dezvoltarea personalității și a sensibilității. Sunt ore primejdioase pentru persoanele excesiv de ambițioase, ori cu un prea accentuat sentiment al demnității proprii. Ceea ce vor întreprinde în aceste ore este sortit reușitei sau eșecului...” Bun, atunci rămâne la fel, mereu la fel, pentru totdeauna.

CIPRIAN: Cu cea mai mare plăcere!

CHIRIL: Cu încântare!

(Intră Iza.)

IZA: Bună seara. Ce faceți, Alteța, în acest colț singuratic?

PRINCIPELE: Ceea ce ține de mine. Tatăl meu prin prezența sa își îmbărbătează supușii, eu le fac pe supuse să viseze.

Dar dumneata de ce nu te afli printre doamnele din
suinta reginei?

IZA: Am cam întârziat. Tocmai mă grăbeam într-acolo. M-am
plimbat.

PRINCIPELE: Te grăbeai într-acolo? Adică încotro?

IZA: Vă găsesc cam tulburat, Alteță? De unde melancolia
din glasul vostru? Principele meu nu se mai bucură de
viață? În ce mă privește, mărturisesc că nu fac decât asta
și nimic altceva.

PRINCIPELE: Și eu la fel, dar tocmai de aceea...

TOȚI: Tocmai de aceea?

PRINCIPELE: Și eu la fel, dar tocmai de aceea...

TOȚI: Tocmai de aceea?

PRINCIPELE: Hm! Hm! (*Îi cercetează cu privirea.*)

TOȚI: Tocmai de aceea, ce?

PRINCIPELE: Nimic.

IZA: Nimic? Nu cumva sunteți suferind?

CHIRIL: O răceală?

CIPRIAN: O migrenă?

PRINCIPELE: Nu, dimpotrivă. Ceva mă poartă, mă duce.
Simt aici înăuntru ca un fel de clocot.

CIPRIAN: (*întorcând capul*): Nostimă blondina... Nostimă
foc!

PRINCIPELE: Blondină ai zis? Puteai să zici brunetă ori
roșcată, totuna mi-e. (*Privește în jurul său, mâhnit.*) Pomi
și iarăși pomi, aș vrea să se întâmple ceva.

CHIRIL: Uite că vine alta.

CIPRIAN: Încadrată de cele două mătuși.

(*Intră Ivona și cele două mătuși.*)

IZA: Ce s-a întâmplat?

CIPRIAN: Priviți, Alteță. Să mori de răs nu alta!

CHIRIL: Ssst, vorbiți mai încet. Să ascultăm ce spun.

MĂTUȘA I: Să ne așezăm, aici, pe bancă. Îi vezi, copila mea,
pe tinerii aceia?

(*Ivona tace.*)

MĂTUȘA I: Zâmbeste, haide zâmbeste, copila mea!

(*Ivona tace.*)

MĂTUȘA II: De ce atât de moale, de nedeslușit? De ce
zâmbesti atât de lănced, copila mea?

(*Ivona tace.*)

MĂTUȘA II: Nici ieri nu ai avut succes. Nici azi. Nici mâine
nu vei avea succes. De ce ești atât de puțin atrăgătoare,
draga mea? Cum de n-ai nici un pic de sex-appeal? Nimeni
nu se uită la tine. Pedepsa lui Dumnezeu, nu alta!

MĂTUȘA I: Toate economiile noastre, tot ce am strâns banuț
cu banuț am cheltuit să-ți facem rochia asta înflorată. De
noi să nu te plângi.

CIPRIAN: Ce monstru!

IZA: (*șocată*): Atâta știți! Nici una, nici două, gata monstru.

CHIRIL: Uitați-vă la ea. Parcă-i o curcă plouată, mofluză și
smiorcăită.

CIPRIAN: Molâie și lălâie! Searbădă. Lasă-mă să te las! Hai
să-i arătăm disprețul nostru! S-o-nvățăm minte!

CHIRIL: Chiar așa! Să strivim molusca asta îmbufnată și
îndoliată! E sfânta noastră datorie. Ia-o înainte, te urmez.

(*Trec prin fața Ivonei, strâmbându-se sarcastic,
apoi izbucnesc în răs.*)

CIPRIAN: Ha, ha, ha! Chiar pe sub nasul ei.

IZA: Lăsați-o în pace. Purtarea voastră nu are nici o noimă.

MĂTUȘA I: (*către Ivona*): Vezi ce pățim din cauza ta?!

MĂTUȘA II: Ne faci de răs. Am ajuns de răsul lumii. Doamne, ce nenorocire! Nădăjduiam că măcar la bătrânețe, la sfârșitul carierei mele de femeie, am să scap de batjocură! Ce-i drept de îmbătrânit am îmbătrânit, dar de batjocură tot nu am scăpat. Din cauza ta.

CIPRIAN: Auziți, acum o ceartă, ha, ha, ha. Bine-i face! Ocă-râți-o, să învețe minte!

MĂTUȘA II: Iar își bat joc de noi! Dacă plecăm, râd în spatele nostru, dacă stăm, ne râd în nas.

MĂTUȘA I: (*către Ivona*): La petrecerea de ieri ai fi putut să-ți miști cât de cât picioarele. De ce ai stat ca un buștean, copilă dragă?

MĂTUȘA II: De ce nu se uită nimeni la tine? Crezi că lucrul acesta ne face plăcere? Toate ambițiile noastre de femeie le-am investit în tine, iar tu... De ce nu schiezi?

MĂTUȘA I: De ce nu sari cu prăjina? Alte fete sar...

CIPRIAN: Ce netoată și boccie! Mă enervează. Mă scoate din sărite! Sfrijița asta mă face să-mi pierd cumpătul! Ce-ar fi să răstorn banca pe care șade, ce ziceți?

CHIRIL: N-are rost, te-ai osteni de pomană. E de ajuns s-o arăți cu degetul, ori să agiți brațul, mă rog, să faci un gest oarecare, cum îți vine. Pentru o făptură ca asta, oricum e un semn de dispreț. (*Chicoteste.*)

MĂTUȘA II: (*către Ivona*): Vezi, acum chicotesc pe seama noastră.

IZA: Lăsați-o în pace, pentru Dumnezeu!

CIPRIAN: Nici gând. Hai să-i jucăm o farsă. Mă prefac că șchioapăt și ea o să priceapă ce vreau să zic, anume că la petrecerile ei nu vine nici măcar un câine schiop. (*Este gata să se apropie de banca pe care șade Ivona.*)

PRINCIPELE: Stai, am găsit ceva mai grozav!

CIPRIAN: Atunci îți cedez locul.

CHIRIL: Ce ai de gând să faci?... Arăți de parcă ai pune la cale o farsă năstrușnică.

PRINCIPELE: (*râde în batistă*): O farsă... Ei da! Desigur! Ha, ha, ha! Ce mai farsă! (*Se apropie de cele două mătuși.*) Doamnelor, dați-mi voie să mă prezint. Sunt Alteța Sa Principele Filip, fiul regelui

MĂTUȘILE: Aaaa!

PRINCIPELE: După câte îmi dau seama aveți unele necazuri cu domnișoara. De ce e atât de apatică?

MĂTUȘA I: E o adevărată nenorocire. Are un fel de slăbiciune organică. Sângele ei e prea leneș.

MĂTUȘA II: Din această pricină, iarna are degerături. În schimb, vara face edeme. Toamna are guturai, iar primăvara o doare capul.

PRINCIPELE: Complicată istorie. Îmi pare nespus de rău, dar în acest caz nu mai știu nici eu ce anotimp să prefer. Și nu există nici un leac?

MĂTUȘA I: Medicii susțin că dacă s-ar însufleți un pic, dacă ar fi mai veselă, sângele ar începe să-i circule mai iute în vine și aceste fenomene supărătoare ar dispărea.

PRINCIPELE: În cazul acesta de ce nu-și schimbă starea de spirit? De ce nu-i mai veselă?

MĂTUȘA I: Pentru că sângele ei e prea leneș.

PRINCIPELE: Prin urmare dacă s-ar însufleți, sângele ei ar circula mai repede, iar dacă sângele i-ar circula mai repede s-ar însufleți. Foarte ciudat! Un adevărat *circulus vitiosus*. Atunci, doamnelor, hm, într-adevăr...

MĂTUȘA II: Bineînțeles, Alteță, vă bateți joc de noi. Oricine e îndreptățit să-și bată joc.

PRINCIPELE: Eu îmi bat joc? Nicidecum. Nu-mi bat joc.

E o oră prea gravă. Nu simțiți oare un fel de expansiune a personalității și o activitate crescută a sensibilității?

MĂTUȘA I: Nu, nu simțim nimic. Doar că s-a cam răcorit.

PRINCIPELE: Ciudat. (*Către Ivona.*) Și dumneata, nici dumneata nu simți nimic?

(*Ivona tace.*)

MĂTUȘA II: Cum vreți să simtă?

PRINCIPELE: (*către Ivona*): Știi, când te vede cineva, simte un imbold nestăvilat... o dorință aprigă să-ți dea o întrebuințare: de pildă să-ți lege o zgardă și să te fugărească, sau să te pună să distribui laptele, să te înțepe cu un ac, sau să-ți facă în ciudă. Dumneata scoți omul din sărite, pricepi, ești ca pânza roșie a toreadorului, provoci. Da, există fâpturi anume făcute ca să te sâcâie, să te întărâte, să te stârnească și să te scoată din minți! Există asemenea fâpturi, nici vorbă, și până la urmă fiecare dă peste cea care îi e hărăzită. Hm! Când te văd cum stai aici, cum te joci cu degetele și-ți legeni piciorușul, mi se pare nemaipomenit! E minunat! Revelator. Cum o faci?

(*Ivona tace.*)

PRINCIPELE: Ah, și cum taci! Cum mai taci! Pe deasupra mai ai și o mutră ofensată! Ești nemaipomenită! Parc-ai fi o regină ultragiată! Nu știu cum naiba faci, dar ești și bo-sumflată și acră – ah, amestecul ăsta de orgoliu și murătură. Ei, nu! Simt că înnebunesc. Pentru fiecare dintre noi există pe undeva o asemenea fâptură care îl înnebunește, iar dumneata îmi ești hărăzită mie. Ai să fii a mea! Chirile! Ciprian! (*Chiril și Ciprian se apropie.*) Permiteți-mi să vă

prezint acestei regine ultragiata, acestei orgolioase Anemii. Priviți-o cum dă din buze... Ar vrea să rostească un cuvânt mai tăios... dar nu-i dă nimic prin minte.

IZA: (*se apropie*): E de-a dreptul stupid ceea ce faceți. Lăsați-o în pace! E de prost-gust.

PRINCIPELE: (*aspru*): Crezi că mai înainte a fost de bun-gust?

CIPRIAN: Vă rog să-mi permiteți, domnișoară, să mă recomand... Conte de Varză-Acră.

CHIRIL: Ha, ha, ha! (*Prezentându-se.*) Îmi dați voie, Baronul de Apă-n Vine. Gluma nu-i cine știe ce, în schimb se potrivește!

IZA: Gata, ajunge, lăsați-o-n pace. Biata fată!

PRINCIPELE: Biata fată! Ia-o mai domol... Poate că mă însor cu ea.

CHIRIL și CIPRIAN: Ha, ha, ha!

PRINCIPELE: V-am spus o dată. Luați-o mai domol! Mai domol că poate mă însor cu ea!

CHIRIL și CIPRIAN: Ha, ha, ha!

PRINCIPELE: Bine! Atunci chiar că mă însor cu ea! Mă scoate din sărite în asemenea hal că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă însor cu ea! (*Către mătuși.*) Cu îngăduința dumneavoastră, doamnelor...

CHIRIL: Împingi gluma cam departe. Dacă se apucă să te șantajeze?

PRINCIPELE: Gluma, zici? Dar mă rog (*aratând spre Ivona*), nu-i ea însăși o glumă? O glumă colosală? Oare glumele sunt admise doar unilateral? Oare dacă eu sunt principe, ea nu-i o regină mândră și ultragiată? Priviți-o. Uitați-vă la ea! Domniță, îmi îngădui, domniță, să-ți cer mâna?

MĂTUȘA I: Cum?

MĂTUȘA II: Cum? (*Brusc se dumirește.*) Sunteți un tânăr plin de noblețe!